

Tsherning: Jeg skal forsaavidt slutte mig til det, som den sidste ærebe Taler endte med, og lægge det ærebe Thing paa Sinde, vel at overveie, at Landbostandens Interesser ere saa stærkt repræsenterede her, at Landbostandens Medlemmer maae være meget nøjsomme i deres Fordringer, for at man ikke ved senere Veiligheder skal vende deres store Andeel i Repræsentationen imod dem og sige: de give til dem selv mere ere knappe imod Andre. Begynd med at være knappe mod dem selv, for bedre at kunne holde de Andre under Tømmerne. — Jeg skal forøvrigt bemærke, at Landbostandens Industri er allerede den meest begunstige i de Bevillinger, som foreligge her i Loven, og det er ikke første Gang, at der er ført Klage over, at industrielle Foretagender, som mere kunde trænge til Understøttelse — forsaavidt denne skal komme fra Staten — savne den. Jeg skal med Hensyn til de foreliggende Endringsforslag af Udvalget til Posten o. 7. indrømme, at der kan være en Vanskelighed i den foreslaaede Afstemningsform. Man kan let komme til at troe, at hver Afstemning ubelukkende gaar paa det enkelte Punkt, og at Ministeriet ifølge denne Afstemningsform ikke skulde være berettiget til at anvende de Midler, der i det Hele blive bevilgede til denne Conto, til disse enkelte Punkter og lade andre falde; men det kan ikke misforstaaes, eftersom den hele Sum, der endelig bevilges til denne Conto, har den Betydning, at den stilles til Ministeriets Raadighed, for deraf at hde Understøttelse til „Landvæsenets Fremme“. — Det staaer i Ministeriets Magt at frasælde alle de tidligere Anvendelser, der have været gjorte deraf, og kun anvende den ubelukkende paa de her omhandlede Punkter. Denne Bevillingsmaade foranlediger, at man lettere og friere kommer til de forskjellige Anvendelser af den bevilgede Sum, og derfor er den stillet paa denne Maade; det er derfor ogsaa rigtigt at opfatte de forskjellige Rødsættelser som et totalt Afslag i Summen, og som kun er nævnt i Enkelthederne, for at man kan have sit Die henvendt paa disse Punkter, forresten overladende det til Medlemmerne at fastholde dem ved andre Endringsforslag. Saaledes er Betydningen af Afstemningen og vil ogsaa ved 3die Behandling blive

det, idet der i Loven Intet vil blive vedtaget, der begrænser denne Betydning. Jeg skal nu et Dieblif gaae ind paa de forskjellige Spørgsmaal. Man siger: da Udvalget foreslaaer, at der ikke bevilges 500 Rd. til Udryddelse af Oldenborrelarver, erkjender det ikke, at disse Insecter ere skadelige, hvilket kommer af, at Medlemmerne af Udvalget ikke have haft Die derfor, siden de ikke være Landbeboere; men jeg lever midt i Oldenborrerens Odelæggelse, thi jeg boer og lever paa Landet, og med al den Respekt, som jeg har for de ærebe Landvæsenstyndige, saa kan jeg dog see, at Oldenborrerne æde Bladene bort; jeg kan see, at de æde Planterne bort; jeg kan see det paa mine Blomster og kan see, hvorledes de æde sig ind i mine Kartofler. Den store Berettigelse, der ligger i at være praktisk Landmand, gaar altsaa, hvad Oldenborrelarverne angaaer, ikke udover vort Hovedpunkt; paa det Gebeet kunne vi følge med; — men netop fordi vi kunne følge med, kunne vi see, at disse 500 Rd. ere en Draabe i Havet, en absolut Draabe i Oldenborrehavet. Jeg forundrede mig ikke over, at vi i denne Sag kom ind paa Sagtloven, thi den frie Sagt skal jo være en Hovedgrund til Oldenborrerens Formarelse. Det ærebe Medlem (Fonnesbeck) blev vel staaende ved nogle Punkter i Sagtloven, men nogle Punkter i den bringe meget snart til, at vi faae hele Sagtloven indskrænket. Naar man først kommer til den Erkjendelse, at det er disse nyttige Dyr Odelæggelse, som skaffer os disse meget skadelige Dyr paa Halsen, og at disse nyttige Dyr blive ødelagte, naar der er Sagtfrihed, og kun ville trives, naar der ingen Sagtfrihed er, saa komme vi tilbage til det, vi ere gaaede ud fra, saa maae vi af med Sagtfriheden; men hellere end det, maae vi endnu bære Oldenborrehyrden et Par Aar, indtil vi faae at see, om det virkelig er disse nyttige Dyr Odelæggelse, der fremkalder Oldenborrerens Formarelse — thi det er endnu ikke bevist. Man skal lægge Mærke til, at een stærk, dybtgaaende Frost i een Vinter dræber flere Oldenborrer end samtlige Røve, vi nogensinde have haft i Landet. Dersom man vil gjøre Noget ved Oldenborrelarverne, saa maa man komme med en Lov derom, saa maa man forsøge, om man kan